

Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΩΤΙΕ λέγει κάπου ότι πρέπει να ταξιδεύωμεν εις τούς ψυχρούς τόπους τόν χειμῶνα καί εις τούς ζεστούς τὸ καλοκαίρι· εις τὴν

Ἰσπανίαν ὅταν τὴν καίη ὁ ἥλιος καί εις τὴν Ῥωσίαν ὅταν τὴν σκεπάζουν τὰ χιόνια. Τοῦτο δὲν μάς φαίνεται πολὺ βέλαιον διὰ τὴν ὅλην Ῥωσίαν, ἢ ὅποια ἔχει τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὴν Μαύρην ἕως τὴν Ἀρκτικήν θάλασσαν τὴν αὐτὴν μονότονον ὄψιν λευκῆς ἐρήμου. Διὰ τὴν Πετρούπολιν ὅμως ἔχει μέγαν δίκαιον ὁ Γωτιέ. Καθὼς κύκλος λευκοῦ ἀργύρου αὐξάνει τὴν λάμψιν τῶν πολυτίμων πετραδίων, οὕτω καὶ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ῥωσσίας

ὠραίζει ἡ στολὴ τοῦ χειμῶνος. Τοὺς θερινούς μῆνας φαίνεται ἔρημος καὶ ναρκωμένη, ἕως ὅτου τὴν ζωογονήσῃ τὸ φύσημα τοῦ βορᾶ. Τὰ χιόνια στρώνουν ὁμαλὸν δρόμον εἰς τὰ ἔλληθρα καὶ τὸ κρῦον μεταβάλλει δι' ὀλόκληρον ἐξάμηνον εἰς στιλπνὸν πάγον τοῦ Νέβα τὰ θολὰ νερά. Εἰς τούς δρόμους, τὰς αἰθούσας, τὰ θέατρα, τὰ παζάρια καὶ τὰ ἐμπορικὰ βράζει ἡ ζωὴ, ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν ὅπου ναρκώνει τὴν φύσιν τὸ ψῦχος, καὶ ἡ ζωηρότης ὀλοὲν αὐξάνει, ὅσον τὸ θερμοῦμετρον καταβαίνει.

Ἀπὸ τὰ γερμανικὰ σύνορα ἕως εἰς τὴν Πετρούπολιν ἐκτείνονται γυμναὶ πεδιάδες, τὰς ὁποίας διακόπτουν χαμοβούνια, ἔλη, δάση ἐλάτων, καὶ πού καὶ πού σωρὸς ἐλλεινῶν καλυθίων, τὰ ὅποια ὁμοιάζουν μαύρα στίγματα εἰς τὴν ἄσπρην ἐκείνην μονοτονίαν. Ὁ ξένος νομίζει ὅτι διατρέχει χώραν τινὰ τῆς σελήνης, χωρὶς χρῶμα, χωρὶς σχῆμα, χωρὶς ζῶν, ὑπὸ θόλον χαμηλὸν καὶ καπνισμένον, ὁ ὁποῖος πλακώνει τὴν ψυχὴν του. Ἐως τὴν τελευταίαν ὥραν τίποτε δὲν τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι πλησιάζει εἰς τὴν πρωτεύουσαν μεγάλου κράτους. Ἡ Παλμύρα τῆς Ἀρκτοῦ θαμβῶνει ἀπροσδόκητα τὴν ὄρασιν του μὲ τούς γαλανοχρῆστους θόλους τῶν ἐκκλησιῶν τῆς. Ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον πηδᾷ εἰς ἔλληθρον, τὸ ὅποιον τρέχει χωρὶς ν' ἀκούεται ἐπάνω εἰς τάπητα

Ἡ σημαία τῆς Αὐτοκρατορίας